

Исток Православни

АРХИМАНДРИТ ЛАЗАР АБАШИДЗЕ

МОЖЕ ЛИ СЕ УЛАЗИТИ У МОЛИТВЕНЕ ОДНОСЕ СА НЕПРАВОСЛАВНИМ ХРИШЋАНИМА (ЈЕРЕТИЦИМА?)

Можемо ли да се молимо за инославне живе хришћане?

"По духу и смислу црквених законоправила црквена молитва се може приносити само за вернике који су или припадали Цркви и признају је или су је признавали за своју мајку, веровали су или верују у њу, а са онима који су били или јесу туђи Цркви не сме бити молитвеног општења.

Ова правила се понављају и потврђују каснијим саборним одлукама (види Антиохијски Сабор, пр. 2, Лаодикијски Сабор, пр. 6, 33, 37), она треба да буду у основи црквене праксе и у својој пастирској делатности пастир Цркве не

сме да одступа од ових правила. Очигледно је да је приношење црквених молитава за оне који се налазе изван Цркве у противречности са овим правилима" (1, 693).

Из апостолских правила:

. И зато да човек не би учествовао у њиховим заблудама у погледу вере и да би избегао осуду заједно са њима, Св. Јован Дамаскин учи да се на све начине чува од евхаристијског општења са њима, и да не прима од њих и да им не даје Свето Причешће..."

"За Православну Цркву теоријско признавање Светих Тајни које се врше ван ње значило би њено одрицање од свести о њеној сопственој непогрешивости, као једине сталне чуварке богооткривених истина и благодати, и у исто време би било у противречности са правилима првобитне Цркве, чији је она верни настављач. Једнакост у Светим Тајнама истовремено претпоставља и узајамно општење у Светим Тајнама, што се категорички осуђује учењем Саборне Васељенске Цркве" (10, 320-324, 333).

Када је у другој половини четвртог века император Валент (364-378.) желећи да уведе аријанску јерес, незаконито на епископску катедру довео аријевца, лажног епископа по имену Лупус, православно становништво Едесе, клир и мирјани престадоше да иду у своју цркву коју су заузели аријевци. Окупљали су се ван града и вршили службу Божију на отвореном простору.

Император је наредио да му на испитивање доведу клирици, лица духовног чина, на челу са најстаријим презвитером Евлогијем. Хтео је да постигне да они почну црквено да опште са лажним епископом, али се нико од њих није сложио. После тога је 80 мушкараца духовног чина у оковима било послато у Тракију (Житија Светих, 26. август).

"Због тога што се сви причешћујемо истим Хлебом сви постајемо јединствено Тело Христово и јединствена Крв, и ми смо удови једни других пошто чинимо једно Тело са Христом. Због тога,

Помен за мртве јесте најважнији део бескрвне жртве која се приноси за православне Хришћане, како живе, тако и мртве. Ако неко, чак, и од православних Хришћана јавно греши и не каје се Света Црква забрањује да се за таквог приноси бескрвна жртва док он у потпуности не остави свој грех и док се искрено не покаје

О томе да јавни грешник не сме да се причешћује Светим Тајнама и да је за њега немогуће приносити бескрвну жртву сведочи свети Симеон, архиепископ Солунски, следећим речима:

Од овог истог Симеона о томе да свештеник треба пажљиво да испитује за кога приноси честицу: "Колико је корисно приношење за оне који достојно приносе, толико је жалосно и штетно за недостојне у оној мери у којој је то могуће за људе, јер честица која је принета за неког, будући да је положена близу Божанственог Хлеба, кад над овим Хлебом буде обављено свештенодејство и кад оно постане Тело Христово истог тренутка се и ова честица причешћује светињом; пошто је стављена у путир она се сједињује и са Крвљу и овим преноси благодат оној души за коју је принета..."

Ово до сада су речи светог Симеона, или боље речено, речи читаве Свете Саборне Цркве, јер он говори у складу са саборним расуђивањем. Из ових речи проистиче да се за оне који су умрли без покајања и у противљењу Светој Цркви никако не сме вршити црквени помен. Онај ко се дрзне да за овакве врши помен за тоће дати страшан одговор пред Христом Богом на дан Страшног суда Његовог" (11,225-226).